दूरी कर् entfernen, hinter sich lassen.
दूरेअन्त ferne endend.
दूरेचर ferne wandelnd, entfernt.
दूरेदृश् weithin sichtbar.
दूरेभा weithin strahlend.
दूरेवध् fern treffend.
दूरोह *u.* °ण schwer zu ersteigen.
दूर्व *m. N. eines Fürsten; f.* eine Art Gras.
दूष्य् *n.* Art Gewebe *o.* Gewand.
दूष (—°) verunreinigend.
दूषक, *f.* इका (*mit Gen. o.* —°) *dass.*, verderbend, schändend.
दूषण, *f.* ई = *vor. n.* das Verderben, Besudeln, Beschimpfen, Herabsetzen; Beeinträchtigung, Widerlegung; Mangel, Fehler, Schuld.
दूषय्, दूषयति (°ते) verderben, schlecht machen, verunglimpfen, tadeln, schänden, beschimpfen, blofsstellen; *p.p.* दूषित.
दूषि (—°) verderbend, zerstörend.
दूषिन् (—°) verunreinigend, schändend.
दूषी *u.* दूषीका *f.* Unreinigkeit im Auge.
1. दूष्य zu verderben, zu schänden, zu beschimpfen.
2. दूष्य *n.* Art Zeug *o.* Stoff, Zelt, Gewand.
दृ *s.* 2. दर्.
दृंह *s.* दर्ह.
दृंहण *n.* das Befestigen.
दृंहित (*s.* दर्ह), *n.* = *vor.*
दृंहितर् *m.* Befestiger.
दृकपथ *m.* Gesichtskreis (*eig.* -pfad).
दृकपात *m.* Blick (*eig.* Augenfall).
दृगन्त *m.* der äufsere Augenwinkel.
दृग्गोचर *m.* Gesichtsbereich *o.* -kreis.
दृग्रुध् den Blick hemmend.
दृढ *u.* दृढ्ह (*s.* दर्ह) *n.* fester Gegenstand, die Feste; *auch adv.* stark, heftig, sehr, sicher, bestimmt.
दृढता *f.*, °त्व *n.* Festigkeit, das Festhalten an (*Loc.*), Ausdauer.
दृढधन्वन् *u.* °धन्विन् einen festen Bogen führend.
दृढमुष्टि *f.* eine feste Faust; *Adj.* eine f. F. habend.
दृढय्, °यति befestigen, kräftigen.
दृढव्रत fest am Gelübde *o.* am Vorsatz haltend, fest bestehend auf (*Loc.*).
दृढायुध ein festes Geschoss habend.
दृढी कर् fest machen, bekräftigen; °भू fest werden.
दृढीकरण *n.*, °कार *m.* Bekräftigung.
दृति *m.* (*f.*) Balg, Schlauch (*auch* दृती *f.*).
दृध्र festhaltend.
दृप्, दृप्त *s.* दर्प्.
दृब्धि *f.* Windung, Verkettung.
दृभीक *m. N. eines Dämons.*
दृवन् zerreifsend, sprengend.
1. दृश् *s.* दर्श्.
2. दृश् *f.* (*Nom.* दृक्), sehend, schauend; *f.* das Sehen, Schauen, Erkennen (दृशे *Dat. Inf.*); Auge.
दृशति *f.* das Aussehen.
दृशि *f.* das Sehen, Schauen (दृशये *Dat. Inf.*) Schauvermögen (*ph.*); Auge.
दृशिमन्त् sehend.
दृशीक ansehnlich; *n.* Anblick.
दृशीका *f.* Aussehen.
दृशीकु blickend auf (—°); *m.* Zuschauer.
दृशेन्य ansehnlich.
दृश्य sichtbar (*mit Instr., Gen. o.* —°), ansehnlich, sehenswert, schön.
दृश्यता *f.*, °त्व *n.* Sichtbarkeit.
दृषत्कण *m.* Steinchen (*eig.* Steinstück).
दृषद् *f.* Felsen, Stein, Mühlstein (*bes. der untere*).
दृषदुपल *n. Sgl. Du.*, °ला *f. Du.* die beiden Mühlsteine.
दृषदोलूखल *n. Sgl.* Mühlstein und Mörser.
दृष्ट (*s.* दर्श्) *n.* Wahrnehmung.
दृष्टदोष dessen Fehler erkannt sind *o.* was als sündhaft erkannt ist.
दृष्टपूर्व früher gesehen.
दृष्टमात्र nur gesehen.*
दृष्टवीर्य *u.* दृष्टसार von erprobter Kraft.
दृष्टान्त als Muster dienend; *m.* Muster, Beispiel.
दृष्टार्थ dessen Zweck erkannt ist; *auch* = *vor. Adj.*
दृष्टि *f.* das Sehen, Erblicken, Erkennen; Gesicht, Auge, Verstand.